

EEVA LOUKO

Onnellisten
SAARI

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Kirjailija kiittää tuesta Otavan Kirjasäätiötä.

Copyright © Eeva Louko ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-40885-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

Iskälle

Helsingissä 20.9.1975

Rakkaani,

En tiedä, tuleeko tämä kirje koskaan perille. Minun on silti pakko yrittää kirjoittaa. Sillä minä kaipaen sinua niin paljon, niin paljon että sydämessäni vihloo. En pysty ajattelemaan mitään muuta kuin kosketustasi. Katsettasit. Käsiäsi minun käsissäni.

En ymmärrä, miten me päädyimme tähän tilanteeseen. Meillä oli kaikki se onni edessä, tulevaisuus oli niin lähellä. Se oli alkanut jo. En käsitä, miten kaikki muuttui hetkessä. Yhdessä silmänräpäyksessä.

Nyt minulla ei ole ympärilläni kuin tomua ja tuhkaa. Yritän vieläkin ymmärtää, miten kaikki tapahtui. Mitä oikeasti tapahtui.

Siitä on niin pitkä aika, kun viimeksi näin sinut. Kun kosketin sinua. Kuukaudet ovat tuntuneet vuosilta. Ikuisuudelta.

Minä en tiedä, missä he pitävät sinua tai miten sinun päiväsi kuluvat. Minulle ei kerrota mitään. Enkä voi edes kysyä. Kai ymmärrät sen etkä vihaa minua, kun en ole käynyt luonasi. Saan voimaa ajatuksesta, että sinulla on kaikki hyvin. Pidetäänhän sinusta huolta?

Jokainen yö ilman sinua on piinaa. Yhtä mustaa piinaa. Sille ei ole sanoja. Päiväni ovat tyhjiä ilman syliäsi. Kaipaatko sinä minua?

Rakkaani, kultakehräiseni. Minä odotan sinua, suutelen sinua.

Sinun,

Avaruusmatkaaja

LOKIKIRJA

Luin äsken aiempia merkintöjäni. Niitä oli kertynyt vuosien saatossa paljon, monta sataa sivua.

Täynnä synkkää oksennusta. Vuositolkulla synkkää oksennusta.

Poltin ne kaikki ja päätin aloittaa alusta.

Aiemmat merkintäni, ne olivat täynnä vihaa. Vihaa sinua kohtaan. Tiedän nyt ajatelleeni väärin. Olen syyttänyt sinua turhaan. Viha, joka minusta kumpusi, on lahjasi minulle. Lahja, jota en aiemmin ymmärtänyt käyttä.

Nyt ymmärrän paremmin.

Tämä on uuden alkuni ensimmäinen merkintä.

Tästä alkaa minun matkani.

Olen etsinyt tietoa. Olen yrittänyt koota pienistä, rikkonaisista, toinen toisiinsa sopimattomista palasista kokonaista kuvaa. Minulla on vielä tekemistä. Mutta nyt tiedän oikean suunnan.

Tiedän, että se, mitä teit, oli minun omaksi parhaakseni. Tiedän sen nyt. Sinä annoit minulle uuden elämän. Tarkoituksen.

Aion toteuttaa sen.

Luku 1

Ruumis lojui mutaisessa rantaviivassa kuin nukke.

Se oli kietoutunut liejuiseen hiekkaan ja rannalle ajautuneisiin irtonaisten oksien rihmastoihin. Veltto keho lepatti rytmikkäästi kylmissä aalloissa. Oikea käsi retkotti kuivalla hiekalla kämmen taivasta kohti. Sen vahamaisen valkoisen ihon poimut piirtyivät verkkokalvoille kuin tatuointi.

Anton Koivu seisoj rannalla. Hän tunsj edelleen, kymmenen vuoden jälkeenkin, voimattomuutta ja nöyryyttä kuoleman mahdin edessä. Kuolema on irvokas ja odottamattomuudessaan julma.

– Katsohan tätä, Oona Laine huudahti ja sai Antonin havahduttamaan ympäristöönsä.

Poliisipartion rannalle tuoma valonheitin häikäisi Kasinonrannan uimarannan luonnottoman kirkkaaksi lokakuun yössä. Anton käveli varovasti lähemmäs rantaviivaa, ruumista ja sen vieressä seisovaa, toppavaatteisiin pukeutunutta naista. Oona oli kietaissut pitkät, vaaleat hiuksensa täysin piiloon villamyssyn alle.

Rannalle oli vaikea päästä, sillä se oli täynnä irtonaisia puunkoksia, roskaa ja likaisia, rannalle ajautuneita kaisloja. Syksy oli pitkällä, mutta valkeus ei ollut vielä pelastanut kuukausia jatku-neelta ankealta pimeydeltä. Viime viikkojen syysmyrskyt olivat riepotelleet Lauttasaarta, sotkeneet ympäristöä ja nostaneet vesirajan vaarallisen korkeaksi kaikkialla. Eikä tyntä olisi luvassa.

Ruumista nostettiin varovaisesti vedestä hiekalle. Keinova-
lossa vesi näytti öljyiseltä ja mustalta. Tekninen tiimi oli jo eris-
tänyt alueen räikeän keltaisin nauhoin.

– Tule katsomaan. Pojat nostavat juuri vainajaa vedestä,
Oona huudahti.

– Ei taida olla mikään iltalenkillä vahingossa mereen pääty-
nyt tyyppi. Vaatteista päätellen ainakaan.

Ohut kangastakki ja khakihousut olivat liimautuneet ihoon
kiinni. Elottoman kehon ääriviivat erottuivat terävästi. Vainajan
kengät olivat kadonneet veteen – jos niitä oli ollutkaan – ja jalat
olivat paljaat. Lämpötila oli ollut viime viikkoina lähellä viittä as-
tetta.

– Mikä on saanut miehen lähtemään kesävaatteissa liikenteeseen?

Ruumis käännettiin. He hätkähtivät näkyä.

Oona perääntyi vaistomaisesti pari askelta taaksepäin.

– Huh. Aikamoista.

Silmiä hädin tuskin erotti ruhjeiden ja turvotuksen alta. Vää-
ristyneestä, sinisenmustasta ihosta erottui vain raollaan oleva
suu. Ilkeänpunainen, leveä hiertymä kaulassa loisti kuin huuto-
merkki. Hiuksenhienot verenpurkaumat risteilivät kasvoilla ja
silmien ympärillä.

Anton ja Oona katsoivat toisiaan merkitsevästi. Tässä syy,
miksi heidät oli hälytetty paikalle saman tien, vaikka kello hä-
tyytteli jo iltakymmentä. Puristusote kaulalla oli ollut kova.

– Ranta on tässä kohtaa matala ja kivikkoinen. Merenkäynti
ja aallot ovat olleet kovia... Oonan ääni haihtui ilmaan.

Mielikuva liejuisista, terävistä kivenmurikoista raastamassa
pinnan alla pehmeäksi valahtanutta kehoa nousi Antonin mie-
leen. Hän nielaisi ja nyökkäsi.

– Ruumiinavaus kertonee lisää.

– Joku teini löysi ruumiin. Varmaankin aika suuri järkytys nuorelle. Hän on tuolla poikien hallussa. Käyn jututtamassa häntä kohta tarkemmin, Oona sanoi.

Anton nyökkäsi.

Tiimi työskenteli ruumiin ympärillä tottuneesti. He keräsivät tiedonmurusia, mitä tahansa. Anton ei kuitenkaan pystynyt keskittymään kuten olisi pitänyt.

Yksinäinen mies rannalla, päätynyt mereen. Keho murskaantuneena meren painosta. Tämä ei vaikuttanut onnettomuudelta. Kaulassa oleva jälki puhui omaa, äänetöntä kieltään väkivallasta. Oliko mies tiennyt, mitä tuleman pitää? Hän pystyi kuvittelemaan kuolleiden kasvoilla häivähdyksen kauhua. Kauhua siitä, että elämä loittonee eikä asialle voi tehdä enää mitään. Anton mietti sitä joka kerta ruumiin kohdatessaan, ja se piinasi häntä. Mitä ihminen ajattelee, kun tietää kuolevansa? Onnekkaita ovat ne, jotka lähtevät nukkuessaan, omassa kodissaan, omassa sängyssään.

– Vattuniemeen vievältä hiekkatieltä, läheltä kaislikon rajaa, löytyi jotain jälkiä. Tekninen tutkinta on jo eristänyt aluetta laajemmin ja haravoi sitä tiheällä kammalla, Oona osoitti rannan tuntumassa mutkittavaa pimeää hiekkapolkua.

Olikohan hän huomannut Antonin harhailevan ilmeen ja yritti nyt hienovaraisesti töytäistä häntä hereille? Anton rykäisi ja kääntyi vaistomaisesti katsomaan taakseen. Hän otti pari määrätietoista askelta ja jäi tuijottamaan.

Pimeys.

Kaupungin valot heijastuivat pimeälle rannalle vaimeana keltaisena kajona jostain kaukaa. Sotilaallisessa rivissä polun molemmin puolin seisovat paljaat puut odottivat hiljaa. Karheat ääriiviivat sulautuivat pimeyteen. Tuulenpuuskassa ne heräsivät eloon ja ojentelivat lonkeroitaan kuin rukoillen kohti taivasta, huokaillen ja huojuen paljaina tuulesa.

Anton värähti. Kuolema oli aina rumaa. Häntä väsytti.

– Täällä on vielä jotain, Oona huusi rantaviivasta ja viittoi tulemaan takaisin rannalle.

Antonin ajatus keskeytyi. Jalat tuntuivat lyijynraskailta hänen valuessaan takaisin vihmovalle rantaviivalle. Öljymäinen, kiiltävä vesiraja taipui horisonttiin. Musta meri ja pimeä taivas sulautuivat toisiinsa. Kauas oli mahdoton nähdä. Ai-noastaan vasemmalla heikosti erottuva valojuova kertoi, että synkkien pilvimassojen takana oli jossain keltainen kuutamo.

– Katso. Pojat tutkivat ruumiin ja tämä pilkkotti taskussa. Miksi hän kuljetti tätä mukanaan mutta ei lompakkoa, ei avaimia – ulkovaatteista nyt puhumattakaan, Oona sanoi ja roikotti muovihanskaan verhotussa kädessään läpinäkyvää muovipussia. Sisällä oli jotain.

– Mikä... Anton ei osannut muodostaa järkevää lausetta. Hän kiskaisi taskustaan vihreät muovihanskat käsiinsä ja tarttui Oonan ojentamaan pussiin.

– Erikoista todella. Se on täysin säilynyt. Vesi ei ole tehnyt tuhojaan.

Hän tihrusti pimeässä. Oona harppoi viereen ja heijasti avuliaasti taskulampulla. Postikortin valokuvaan ikuistettu rantaviiva hehkui valon välkkeessä. Sekunnin sadasosan pystyi haistamaan suolaisen meren, kirkuvat lokit. Kesän.

Anton käänsi muovipussin ylösalaisin.

– *Ab alio exspectes, alteri quod feceris.*

– Mitä se tarkoittaa? Meri kohisi pimeässä heidän ympärillään. Musta taivas roikkui niskassa. Kohta alkaisi sataa.

– Lähdetään takaisin laitokselle. Tämä menee teknisen tiimin tutkittavaksi. Tarvitsemme kuolinsyyn mahdollisimman pian, Anton tyytyi toteamaan ja marssi kohti poliisiautoa.

Luku 2

Kello pärähti soimaan kuudelta. Ulkona oli vielä pilkkopimeää.

Ronja kömpi sängynlaidalle ja haukotteli. Takaraivossa väreili tympeä pettymys. Tunne oli hiipinyt ylle jo edellisenä iltana, vatsa kipristeli epämääräisesti ja kehon läpi kulki flunssan oireita muistuttavia väristyksiä.

Huokaus. Mistähän saisi riivittyä energiaa vuosittaiselle Suomen-reissulle?

Max oli säälinyt häntä ja ehdottanut viikonloppureissua Tukholmaan ennen Suomeen paluuta. Suunnitelma oli, että he pitäisivät mahdollisimman hauskaa ja rentoutuisivat, ja sen jälkeen Ronja jatkaisi matkaa Suomeen ja Max palaisi Lontooseen. Max tunsi kämppiksensä hyvin. Se oli juuri sitä, mitä Ronja kaipaisi ennen tuuliseen ja kylmään Lauttasaareen paluuta. Ennen isän ja muiden kohtaamista ja pakkososialisointia.

Ronja kahmi lattialla lojuneet villasukat jalkaansa, sillä kimppakämpän kulunut lattia oli jäätävän kylmä. Maxin herätyskello kuului seinän läpi vaimeana piipityksenä. Todennäköisesti torkutus oli jo mennyt päälle. Ronja sipsutti piskuiseen vessakopperoon ja tuijotti itseään peilistä. Miten taas voi olla se aika vuodesta. Rutiiniksi se tuskin koskaan muuttuisi, mutta vuosi vuodelta ehkä siedettävämmäksi. Kuin laasta-

ri, joka oli vain pakko repiä iholta pois, vaikka tiesi, että se kirpaisisi. Mutta siinä missä lapsena laastarin irrottaminen pelotti ja itketti, aikuiseksi tultua se oli vain kestettävä, korkeintaan vähän irvistäen.

Vessan peili oli naarmuuntunut, ja sen yläpuolella suriseva hehkulamppu teki kasvoista kelmeän näköiset. Tukka oli pystyssä levottomien unien jäljiltä, ja mustat varjot silmien alla saivat Ronjan näyttämään sairaalta. Valo säräsi. Lontoon-kämpä oli kyllä varsinainen murju. Hänen olisi pakko saada uusi työpaikka ja rahaa säästöön, vaikka Lontoon hintataso olikin älytön yhdelle ihmiselle. Oli pakko sietää seinistä irtoavia maaliliuskeita, jääkylmää vettä tuottavaa vesihanaa, keittokomeroa, jossa pystyi kääntymään vain poikittain. Ehkä Max suostuisi etsimään hänen kanssaan uuden kimppekämpän. He viihtyivät yhdessä ja osasivat antaa toisilleen tilaa.

Kello kävi kohtuuttoman nopeasti, ja he ryntäsivät ulos pimeään aamuun matkalaukut perässään kolisten. Kumpikaan ei jaksanut vielä puhua. Ronja tunsu itsensä ryvettyneeksi. Hän ei voinut sille mitään, että Suomen-reissuja leimasi hartiat lyssyn painava alavireisyys. Suomessa hän tunsu itsensä ulkopuoliseksi, vieraaksi. Ärtymys siitä, ettei mikään ollut oikeastaan muuttunut. Toisaalta elämä oli kuitenkin mennyt kotikonnuilla eteenpäin hänen poissa ollessaan. Viisitoista vuotta ulkomaila, se oli pitkä aika.

Ronja katsoi ikkunasta suurkaupungin valoja ja heräävää kaupunkia. Suomen-matka oli järkevä toteuttaa nyt, koska hän oli itse asiassa työtön. Tai *in between jobs*, kuten hän mieluummin asian ilmaisi. Nuorempana hän oli ollut varma, että ottaisi maailman haltuun, mutta elämä ja oma keskin kertaisuus olivat tulleet tielle. Kälyisesti kasaan väännetty tutkinto, kourallinen epämääräisiä harjoittelupaikkoja ja määrä-

aikaisia työsuhteita. Pätkätöissä kärvistelevä verkkotoimittaja. Visio ulkomaanreportterin komennuksesta jossain ajankoh-
taisessa kriisipesäkkeessä muistivihko ja kynä aseena oli vaih-
tunut vaatimattomampiin haaveisiin. Päivätyö, vakituinen työ.
Edes oman alan työ. Jotain muuta kuin aivotonta ja mono-
tonista verkkotekstien käpistelyä kasaan uutisdeskissä ja Enter-
nappulan painamista päivästä toiseen. Onneksi viimeisin
määräaikainen pätkä oli juuri loppunut. Eipä tulisi sitä työtä
ikävä. Hän oli poistunut paikalta sanomatta jäähyväisiä kolle-
goilleen.

Heathrow sykki elämää taksin kurvatessa ovien eteen. Ron-
ja ja Max kävelivät lähtöselvityshalliin. Kovaääniset kuulutukset
kaikuivat ympärillä, ne paimensivat kärsivällisesti myöhästele-
viä ja eksyneitä ihmislaumoja oikeisiin lentokoneisiin. Purki-
tettuina ihmisryppäät siirrettiin Hong Kongiin, Brysseliin, New
Yorkiin... Sama toistui päivästä ja tunnista toiseen. Onnellisia
ihmisiä, ahdistuneita ihmisiä, väsyneitä ja odottavaisia ihmisiä.
Kaikki yhdessä, hapettomassa tilassa.

Ronja ja Max valuiivat hitaasti automaattitiskille tekemään
lähtöselvityksensä. Edellä seisojien kimittävällä äänellä puhuva
naisryhmä, joka sähläsi koneen kanssa. Ronja jäi suosiolla odot-
tamaan metrin päähän kaakattavasta porukasta. Naiset huitoivat
ja heiluivat ja nauroivat äänekkäästi. Selkeästi heillä oli odotettu
tyttöjenreissu tiedossa. Ehkä jonnekin ihanaan kaupunkikoh-
teeseen, jossa viini oli halpaa ja tarjoilijat flirttailevia. Ronja kat-
seli naisia ja huokasi. Tukholma oli vain suloinen harhautus,
huijaus. Hän ei malttanut odottaa Lontooseen paluuta. Vaikka
Lontoo ei todellakaan ollut tarjoillut vielä parastaan – työelämä
oli paskaa eikä asuntokaan ollut kummoinen – oli Jacob sentään
pyytänyt häntä virallisesti ulos. He olivat tapailleet muutamia
viikkoja, lähinnä öisin Jacobin tyylikkäässä työsuhteasunnos-

sa. Mies ei halunnut tulla Ronjan kälyiseen kimppakämppään yöksi. Mutta tähän mennessä mies ei ollut tehnyt numeroa tapailusta – tai edes kutsunut sitä tapailuksi. Toki Jacob oli kiireinen, sillä hän oli vastikään päässyt töihin maineikkaaseen lakifirmaan. Jacob ei välttämättä ollut aviomiesmateriaalia, eikä Ronja ollut varma, oliko hän edes varsinaisesti ihastunut mieheen, mutta hän ei oikeastaan edes välittänyt. Hän halusi vain pitää hetken hauskaa, unohtaa tylsyytensä ja epämääräisen elämänsä – tai ehkä tehdä selväksi itselleen, että yli kolmekymppisenäkin voi vielä olla kiinnostava, eikä hänen junansa ollut vielä menneet.

Max lähti etsimään heille kahvia lentokentän loputtomien sokkeloiden uumenista. Ronja jäi odottamaan isojen valotaulujen alle. Tyhjänpanttina seisominen tuntui vaivaannuttavalta, joten hän kaivoi puhelimen taskustaan. Samalla se kuitenkin pärähti soimaan. Hän hätkähti. Näytöllä vilkkui Suomen tuttu suuntanumero, mutta muuten numero oli täysin vieras.

– Haloo?

– Onko Ronja Vaara puhelimessa? ilmeettömän kuuloinen miesääni aloitti. Ronja pysähtyi sijoilleen. Virallisen kuuloinen tyyppi.

– Kyllä, se olen minä.

Ei kai hänen lentolipuissaan ollut mitään häikkää?

– Vanhempi rikoskonstaapeli Koivu Helsingin poliisista. Valitettavasti joudun ilmoittamaan teille, että isänne Harri Vaara on löydetty menehtyneenä epäselvissä olosuhteissa. Kuolinsyytutkinta on parhaillaan käynnissä. Osanotot.

Isä. Kuollut?

Ääni haaleni Ronjan korvissa. Lentokentän värit vääristyivät, ja loisteputkivalot särkivät silmiä. Kentän kaikuvat äänet puuroutuivat ja vääntyivät korvissa kakofoniaksi. Vastapäisen lähtö-

selvityksen tiskiinkin nojaava räikeänpinkki matkalaukku hehkui Ronjan silmissä. Se piirtyi verkkokalvoille kuin huutomerkki. Iso, kovakantinen ja kulunut, todennäköisesti halpa kopio merkkilaukusta. Siitä roikkui rispaantunut nimilappu, joka heilahteli väsyneesti vasemmalle ja oikealle lentokentän kuhisevien ihmislaumojen ilmavirtojen mukana.

– Anteeksi, en nyt ymmärrä, hän sai soperrettua puheliimeen. Joku ohikulkija tönäisi häntä matkalaukullaan sääreen, mutta Ronja ei tuntenut mitään.

– Siis mitä isälle on käynyt?

Hiljaisuus.

– Kuten sanoin, isänne on valitettavasti löydetty menehtyneenä Kasinonrannan tuntumasta sunnuntaina. Pahoittelut, ettemme soittaneet aiemmin, meillä oli haasteita paikallistaa yhteystietosi, miesääni toisti kärsimättömästi.

Isä. Kuollut.

Tieto ei tuntunut vartalossa, ei sydämessä eikä kehossa. Ei missään. Ronja tunsu sillä hetkellä vain ääretöntä, kaikenkattavaa tyhjyyttä. Kaikki virtaava veri katosi kehosta, oli vain ontto kuori.

– Oletko siellä? Kuolinsyytutkinta on aloitettu. Joudumme suorittamaan isänne asunnossa Särkiniementiellä etsinnän liitteen menehtymispaikan löydöksiin. Toivottavasti tämä on teille ok. Menemme sinne vielä tänään. Lisäksi pyydämme, että tulisitte mahdollisimman pian käymään poliisilaitoksella keskustelemassa lisää isäsi menehtymiseen liittyvistä seikoista... Haloo?

Ronja tuijotti eteensä näkemättä mitään. Hän tajusi jossain mieltensä sopukassa, että mies puhui vielä ja antoi ohjeita. Ääni kuului jossain kaukana.

– Mutta... Olin menossa Tukholmaan, Ronja pukahti ja tajusi samalla, miten absurdilta se kuulosti. Miten absurdilta koko viikonloppureissu yhtäkkiä tuntui.

Käsi valahti kylkeä pitkin löysänä. Kuin huomaamatta hän painoi peukalollaan punaista luuria välittämättä tönkydestään. Olihan hän jo matkalla.

Luku 3

Milla kaatoi hätäisesti pannussa seissyttä kahvia isoon mukiin ja avasi toisella kädellä jääkaapin. Oven kahva oli tahmea kuivuneesta jugurtista. Maito oli näköjään loppunut, tietenkin.

Hitto soikoon.

Painajainen oli palannut viime yönä. Se, joka terrorisoi häntä puoli lapsuutta. Hän oli jo unohtanut sen, mutta nyt se oli palannut ja vainonnut häntä koko yön. Hän oli ollut rannalla, nilkat vedessä. Hän näki mustan veden, joka veti hänet sisäänsä. Vesi kietoutui jalkoihin kiinni ja kiskoi hänet väkivalloin pohjaan, pimeään. Hän tunsi veden kylmyyden ja pahaenteisyyden. Hänen rintalastansa alla painoi vääjäämätön, lähestyvä kuolema. Sitten märkä, jääkylmä käsi tarttui hänen kurkkuunsa ja puristi, puristi niin kovaa ohuilla luisevilla sormillaan, ettei henki enää kulkenut... Ja silloin hän oli herännyt kauttaaltaan hiessä pimeässä huoneessa.

Vierellä Topi oli kuorsannut. Huone oli tuntunut väärältä ja oudolta. Kun hän vihdoinkin sydän pamppaillen oli onnistunut rauhoittumaan ja vajonnut takaisin unenkaltaiseen tilaan, oli painajainen alkanut alusta. Kylmyys asettui jonnekin vatsan kieppeille eikä tuntunut hievahtavan edes herätyskellon soidessa. Edes iso aamukahvi ei lämmittänyt kuin sekunnin ajan.

Hän tiesi, miksi sama vanha piina oli palannut. Ronjan isä oli kuollut. Topin äiti Helena oli soittanut heille kummallisen myö-

hään edellisiltana. Topi oli tapansa mukaan vastannut äidilleen heti, mutta hyväntuulisen rupattelun sijaan kalvennut. Harri Vaara oli löydetty kuolleena rantaviivasta. Mikkolan teini-ikäinen tyttö oli kuulemma löytänyt. Koko Lauttasaaren oma Harri, opettanut puolta kylää aikanaan.

Milla päästi syvän huokauksen. Hän sääli nuorta tyttöä, joka oli löytänyt ruumiin. Jäisiköhän tyttörukalle tästä vielä traumat. Hän hörppäsi kupistaan. Mustana kahvi maistui entistä kitkerämmältä.

Ronjan isä.

Milla oli ihmetelleyt vain ohikiitävän sekunnin, miten Topin äiti tiesi asiasta niin nopeasti. Se ei yllättänyt yhtään: Lauttasaarissa tieto kulki varsinkin vanhemman polven asioissa salaman nopeasti ja levittyi yhteisössä kuin pandemia jokaiseen kotiin. Ronjan isä oli vielä niin tunnettu hahmo.

Topin kerrottua uutiset Milla soitti heti kolme kertaa Ronjalle ja jätti puheviestin. Ronja ei tyypilliseen tapansa ollut palannut asiaan. Ehkä hän ei pystynyt vielä puhumaan. Ronja ei osannut sanoittaa tunteitaan kovin hyvin, ehkä hän tarvitsi aikaa. Ehkä hän oli jo matkalla Suomeen.

Milla raaputti vasemman kätensä kuivaa, kylmästä ilmasta ärtynyttä ihoa. Hän ei voisi miettiä asiaa enempää tai tulisi hulluksi. Niinpä hän päätti, että ajattelisi ruumista ja kuolemaa joskus toiste. Ehkä, jos hän tarpeeksi painokkaasti päättäisi, myös painajaiset loppuisivat. Tai edes siirtyisivät johonkin parempaan aikaan. Millalla oli ilmiömäinen taito lokeroida pahat ja negatiiviset ajatukset ja ottaa ne sieltä esiin vain tarvittaessa. Hän ei märehtinyt turhia. Hän keskittyi positiivisiin asioihin silläkin riskillä, että vaikutti joskus tyhmältä ja naiivilta.

Hörppy kahvista herätteli yöstä kankeita jäseniä. Milla antoi katseensa kiertää rumaa ja kulunutta keittiötään. Aamu oli vie-

lä varhainen. Lyhyt, utuisenpehmeä hetki heräämisen ja arjen pyöryksen välillä tuntui lohdulliselta. Keittiössä oli tuttua, turvallista. Pöydällä lojui puurokulhoja, joiden sisältö oli kuivunut liisteriksi, eilisiä puoliksi nakerrettuja iltapalaleipiä ja sekalaisia legopalikkaryyppeitä. Eilisen tiskit likosivat edelleen tiskialtaassa, ja keittiön tasot olivat täynnä leivänmuruja ja epämääräisiä tahroja. Lattioilla lojui lisää leluja. Keittiön kaapistot olivat vanhentunutta mallistoa, mutta heillä ei ollut varaa tällä hetkellä remontoida asunnostaan mitään, koska Milla oli ties monetta vuotta kotona kotihoidontuen varassa. Eipä sillä, että Millalla olisi ollut hinku lähteä remonttihommiin kolmen pienen lapsen roikkussa jaloissa. Hän oli jopa oppinut hieman pitämään kellertävän vaniljansävyisistä, romanttisilla koukeroilla koristelluista kaapistoista ja niihin täysin epäsopivasta laattalattiasta.

Kipeästi pesua kaipaavista ikkunoista erottui synkkä hämäryys ja hiljalleen tihkua vesisade. Kello oli vasta puoli seitsemän aamulla, mutta ulkona aamun rutiinit pyörivät jo: töihin lähtevät ihmiset odottivat sateenvarjojensa alla bussipysäkillä, autot jonottivat liikennevaloissa. Arki pyöri kuten joka ikinen päivä. Elämä tuntui olevan vuosi vuodelta kiihtyvällä vauhdilla etenevää hullunmyllyä, rikkonaisia öitä ja kaaosmaisista päiviä kolmen lapsen äitinä.

Tuttu ärsyyntyneisyys nousi pintaan. Hän oli väsynyt. Väsynyt ja kulunut. Kulahtanut. Välillä hän olisi halunnut kirkua lauhkeille ja hyvää tarkoittaville neuvolatädeille ja tympeille kaupan kassoille. Ohikulkijoille. Anopille.

Milla rakasti lapsiaan, kyse ei ollut siitä. Hän oli itse halunnut lapset pienellä ikäerolla, jotta heillä olisi leikkikavereita omasta takaa, ja vauva-ajatkin olisi hoidettu kertarykäyksellä. Tai viiden vuoden kertakoomalla. Milla päästi pienen hörähdyksen ajatukseelleen. Kuinka naiivisti hän olikaan ajatellut. Hän teki parhaan-

sa, mutta varsinkin Topille hän usein jaksoi vain kiukutella. Lähipiirissä ei ollut vielä montaa äitiä vertaistueksi, ja mies tuntui olevan töissä aivan koko ajan. Ja kotona ollessaan täysin liimautunut tietokoneruutunsa eteen. Mies saattoi istua tuntitolkulla sinisen valon kelmeässä loisteessa, täysin uppoutuneena viimeimpään nettipeliin. Tai räplätä kännykkäänsä, Millan mielestä hieman anteeksipyyttävästi mutta silti piilotellen. Milla vihasi sitä ruutujen täyttämää maailmaa, jonne hänellä ei ollut pääsyä.

Ei sen ihan näin pitänyt mennä. Hänestä tuntui, että hän ajautui virran mukana ja yritti henkensä kaupalla pysyä siinä mukana vaipumatta kokonaan uhkaavan veden alle.

Kuin viimeisessä painajaisessa.

Kahvi loppui liian nopeasti, ja Milla oli jo kaatamassa itselleen lisää, kun makuuhuoneesta kuului tuttu älähdys. Milo oli herännyt.

– Tullaan kultapieni, tullaan, Milla huokasi, laski kupin kädestään ja käveli huhuillen kohti makuuhuonetta.

Pieni pörröpäinen mytty istui peittojen ja pehmolelujen keskellä hyväntuulisena ja väläytti äidilleen loisteliaan hymyn. Milla ihmetteli ovensuussa, miten näky saattoi joka ikinen kerta sulattaa hänen sydämensä, miten riipivän täydellinen hänen pieni poikansa saattoikaan olla. Helpotus taaperon nukahtamisesta toi mukanaan heti perään ikävän siitä, että hän ei näkisi poikaa moneen tuntiin. Ärtymys ja tunkkainen väsymys vaihtuivat jälleen näkemisen riemuksi.

– Ää-täää! Milo hihkaisi niin kovaa kuin osasi ja ojenteli pieniä pulleita käsiään. Nälkä ja äidinkaipuu olivat jo kovia.

Luku 4

Anton veti juuri oikealla tavalla kuluneen t-paidan päälleen ja suki hiuksiaan parempaan asentoon peilin edessä. Hän tiesi, että näytti hyvältä. Kohta selviäisi, kuinka hyvältä.

Kaikki oli valmiina ja kuten piti. Vaaleasävyinen makuutila huokui hillittyä tyylikkyyttä. Raskaat verhot laskostuivat elegantisti, seinissä oli juuri oikea beigenharmaan sävy ja takaseinällä seisovalla kirjoituspöydällä oli esillä muutamia harkittuja valokuvia kehyksissä. Jugendasunto oli valoisa ja kaunis, ja hän tiesi sen tekevän naiseen joka kerta yhtä suuren vaikutuksen.

Olo oli energinen ja tällä kertaa tuntui siltä, että match oli onnistunut erityisen hyvin. Tinderissä ei ollut tarkoitus etsiä mitään vakavaa, ja nainen vaikutti olevan samoilla linjoilla. Koko deittipalvelu oli suunniteltu pikaisia kohtaamisia ja tunneköyhiiä panoja varten. Swaippaaminen oli vaivatonta, kuin olisi ollut verkko-ostoksilla: klikkaus vasemmalle, ei kiitos, klikkaus oikealle, ehdottomasti jatkoon. Palvelusta löytyi kyllä myös paljon kuonaa ja frikkejä, mutta jos jaksoi hieman säätää asetuksia ja pitää omat standardit korkealla, saattoi tehdä löytöjä.

Tänään ei kyllä pitäisi saapua mitään kuonaa. Nainen vaikutti siltä, ettei jäisi roikkumaan perään. Mikään ei ollut luotaantyydyttävämpää kuin naiset, jotka ihastuivat ja jäivät kämpppään pyörimään, halusivat syödä aamiaista yhdessä. Alkoivat tekstailla. Hän kylmetti sellaiset heti. Toki ghostaamisella oli omat seurauksen-

sa, mutta aina löytyi onneksi uutta seuraa. Ja Anton tiesi oman markkina-arvonsa: kokemusta, ulkonäköä, kämppä.

Summerin kimakka ääni keskeytti Antonin ajatukset. Hän sukki hiussuortuvan nopeasti vielä parempaan asentoon. Antaa naisen odottaa vähän aikaa. Se luo tunnelmaa.

Vielä hetken.

Satavuotiaan talon hiljainen porraskäytävä kaikui surinasta. Mimmi ei selkeästi ollut sitä tyyppiä, joka jaksaa odottaa. Anton harppoi tammiselle ulko-ovelle ja tempaisi sen auki. Sen takana seissyt, korkokenkiin pukeutunut nainen huojautti taaksepäin tempaisun voimasta.

– Moi, olitkin ajoissa, Anton sanoi naiselle hieman kärsimättömällä äänellä ja katsoi tätä häikäilemättömästi päästä varpaisiin. Käden liike ohjeisti naista astumaan peremmälle.

Nainen vaappui eteiseen. Anton katsoi. Naisen tiukka, tyköistuvaksi ommeltu vaate toi esiin kauniin ja treenatun vartalon. Nainen nyki ajatuksissaan lyhyttä hameenhelmaansa alemmas. Helma ei hievahtanutkaan. Naisella oli korkeat piikkarinilkkurit, ja vaaleat, pitkät hiukset valuivat selän kaarta pitkin. Nainen oli kaunis ja vastasi täysin Antonin mieltymyksiä. Ja näytti helpolta. Se ei ollut huono asia.

Ihme, että nainen oli sinkku. Tai mistä hän tiesi. Tinderissä nyt pyöri kaikenlaista porukkaa, eikä hän jaksanut paheksua varattuja. Jos joku onneton daami halusi vähän jännitystä elämäänsä, hän voisi ihan hyvin tarjota sellaista.

– Kiva kun tulit, Anton sanoi ja räväytti naiselle leveän hymyn. Hän tiesi, että se oli aseistariisuvaa.

Nainen hymyili.

– Moi.

Anton käveli hänen eteensä, lähelle. Sanoja ei tarvittu, molemmat tiesivät mitä seuraavaksi tapahtuisi.

Tuntia myöhemmin kaikki oli ohi. Anton ponkaisi levottomana ylös sekaisista lakanoista.

– Menen suihkuun. Kello on tosiaan jo aika paljon, ja mulla on valitettavasti menoa vielä tässä illalla, Anton sanoi, hymyili valloittavasti suihkutilan ovenraosta ja naputteli merkitsevästi mielikuvitusrannekelloaan.

Eikä hän edes valehdellut. Hänen pitäisi mennä vielä laitokselle tutkimaan rantaviivasta löytyneen vainajan asunnosta löytyneitä asioita.

Sängyssä makaava nainen hätkähti hieman, mutta jos hän oli pettynyt, ei hän näyttänyt sitä. Nainen korjasi ryhtiään ja katse li lattialla mytyssä lojuvia vaatteitaan. Hymyili hieman. Ilkikurisesti. Kieltämättä nainen sopi siihen, Antonin lakanoihin hiukset hieman pörrössä. Anton ei antanut ajatuksen mennä pidemmälle. Tinderin ensimmäinen sääntö oli, ettei deiteistä kannata väentää mitään sen vakavampaa – se ei ikinä päättynyt hyvin. Sitä paitasi hän ei etsinyt tyttöystävää. Hänen työnsä vei hänen aikansa, ja se oli hyvä niin.

Anton väänsi suihkun päälle ja kuunteli veden kohinaa. Se rauhoitti häntä. Kaikki äänet katosivat, ja hän lähes unohti makuuhuoneessaan olevan naisen. Anton tarvitsi kliimaksin jälkeen yksinoloa, aikaa kerätäkseen ajatuksensa. Vaikka nainen oli ollut kaunis ja innokas, Anton ei halunnut enempää. Se ei ollut hänen tyylinsä. Siksi parhaaksi oli osoittautunut tapa vetäytyä suihkun rauhaan ja huikkailla jotain epämääräistä. Yleensä naiset tajusivat vihjeen nopeasti ja olivat jo poistuneet siinä vaiheessa, kun hän astui suihkusta ulos. Joskus toki oli niitäkin, jotka hänen avattuaan oven olivat edelleen siellä ja ehdottivat kaupungille lähtöä tai toista kierrosta. Se oli yleensä kiusallista molemmille.

Maitolasinen ovi huurtui, lämmin vesi pehmensi lihaksia ja sai mielen selkenemään. Nainen vaikutti erilaiselta kuin yleensä

Tinderistä löytyneet. Naisessa oli jotain itsenäistä ja villiä. He eivät olleet käyttäneet aikaa turhiin esittelyihin tai jutteluun. Juuri niin kuin Anton halusikin. He eivät olleet kertoneet, mitä tekivät työkseen. Mutta nyt kun asiaa ajatteli, nainen vaikutti siltä, että oli vastuussa asioista. Anton oli tunnistanut vakavuuden pilkahduksen, koska hän oli samanlainen. Se viehätti ja kiihotti Antonia.

Hän pursotti pesuainetta kämmenelleen ja levitti vaahtoa keholleen. Sitten hän vaihtoi toiseen purkkiin ja hieroi sampoota hiuksiin. Hänellä oli selkeät rutiinit, joiden avulla elämä rullasi ihan siedettävästi. Oli haastava ja nousujohteinen työ; uusi tapaus, jossa oli väkivaltaisen kuoleman piirteitä. Hänen pitäisi keskittyä siihen. Keskittyä selvittämään rantaviivasta löytyneen vainajan tapaus perusteellisesti.

Ajatus nousi jostain rentoutuneen kehon syvyyksistä.

Pitäisikö hänen joustaa säännöistään ja tavata nainen vielä toisenkin kerran?

Hän antoi veden valua päänsä yli.

Hän miettisi asiaa vielä ja päättäisi vasta myöhemmin. Mutta hänen pitäisi olla varovainen. Sitoumukset, joissa annetaan oma sydän toisen käsiin, päättyvät aina huonosti.

Kohinan keskeltä hän kuuli, kuinka ulko-ovi kolahti kiinni.

Nainen oli kuin olikin lähtenyt.